



DE TITEL VAN „TANDARTS”.

Met belangstelling en genoegen heb ik het artikel van Mr. Hollander gelezen onder bovenstaand opschrift in het *Tijdschrift voor Tandheekunde* van Mei 1935.

De gelegenheid ontbreekt mij om thans diep in te gaan op de stellingen van Mr. Hollander; ik wil echter twee punten naar voren brengen welke ik niet mag laten passeeren zonder van mijn tegenovergesteld oordeel te doen blijken.

1e. Mr. Hollander is van meening, dat het een vraag is of de tandarts, die vóór 1913 zijn diploma heeft gehaald, zich volgens de bevoordingen van de wet tandarts mag noemen en dat de historische interpretatie moet worden te hulp geroepen om tot deze conclusie te komen.

Dit standpunt lijkt mij ten eenenmale onjuist. Zooals Mr. Hollander terecht opmerkt, wordt de titel van tandarts verkregen door het met goed gevolg afleggen van het practisch tandheelkundig examen. Ieder, die dit examen afgelegd heeft, mag den titel voeren. Ook de tandartsen van vóór 1913 hebben het practisch tandheelkundig examen afgelegd en ontleenen aan dit examen de bevoegdheid, zich tandarts te noemen, ook al waren de exameneischen anders. Men kan een parallel trekken met de regeling van de juridische titulatuur. Vroeger was, om den titel van Meester in de Rechten te verkrijgen, noodig te promoveeren; in ieder geval mocht een doctorandus in de Rechtswetenschappen, die niet gepromoveerd was, zich niet zoo noemen. Na de desbetreffende wijzigingen werd de titel van Meester in de Rechten verkregen door het met goed gevolg afleggen van het doctoraal examen in de Rechtswetenschappen. Hierdoor verwierf automatisch de doctorandus in de Rechtswetenschappen van vóór de wijzigingen, die niet gepromoveerd was, alsnog het recht zich Meester in de Rechten te noemen, omdat ook hij het doctoraal examen met gunstig gevolg had volbracht, zij het ook vóór de wijzigingen en zij het ook, dat de regeling van het examen en de exameneischen toen anders waren;

2e. Mr. Hollander is van oordeel, dat de arts zich tandarts mag noemen. Ook hiermede kan ik het niet eens zijn. Het is volkomen juist dat

de arts de tandheelkunde mag uitoefenen. Dit is nog iets anders dan het recht om een titel te voeren. Het door Mr. H o l l a n d e r aangehaalde art. 3 van de Wet van 1 Juni 1865 luidende: „Alleen de geneeskundige mag binnen de grenzen zijner bevoegdheid in het openbaar aankondigen, dat hij de geneeskunst uitoefent, of een titel voeren, die hem aan het publiek als geneeskundige aanwijst”, geeft den arts de bevoegdheid aan te kondigen, dat hij de geneeskunde uitoefent of een titel te voeren, welke hem als *geneeskundige* aanwijst. De titel tandarts is echter een titel, welke alleen kan worden verkregen door het afleggen van het practisch tandheelkundig examen. Wie dit examen heeft afgelegd, krijgt recht op den titel; wie den titel heeft, heeft de bevoegdheid tandheelkunde uit te oefenen, een bevoegdheid, welke ook de artsen hebben, m.a.w. de moeder van *de bevoegdheid* voor de tandheelkunde is of de titel tandarts of de bevoegdheid van arts, de moeder (mirabile dictu: neutrius generis) van *den titel* is het practisch tandheelkundig examen.

Hier komt nog bij, dat het woord tandarts m.i. behalve een titel tevens een beroep aangeeft, dat wordt uitgeoefend na een bepaalde wettelijk geregelde opleiding, zooals arts, advocaat, dominee. Het woord Mr., Dr., Ir. zijn woorden, welke inderdaad alleen op een titel en niet op een beroep duiden. Zij, die deze letters voor hun naam voeren, kunnen ieder ander beroep van schoenpoetser af tot lid van den Raad van State toe uitoefenen. Als men zich vervoegt bij iemand, die zich aanmeldt als tandarts, neemt men aan, dat hij heeft gevolgd de speciale opleiding, welke door tandartsen gevolgd moet zijn volgens de wettelijke bepalingen. Bij een oogarts, een keelarts, enz. is dit anders, omdat er naast de gewone medische opleiding, voor oogarts, keelarts, enz. geen wettelijke speciale opleiding is.

Resumeerende meen ik dus, dat de arts zich niet mondarts mag noemen, omdat:

- 1e. de titel van tandarts alleen te verkrijgen is op een bepaalde wijze;
- 2e. de titel behalve titel ook beroepsaanduiding is, een aanduiding uitdrukkelijk wijzend op een bepaalde opleiding.

Leiden, 24 Mei 1935.

NORD THOMSON.

„DE TITEL VAN TANDARTS”.

In het nummer van Mei van het tijdschrift komt in de rubriek „Beroepsbelangen” een beschouwing voor van Mr. J o h a n H o l l a n d e r over „De titel van Tandarts”, die, zich als een specifiek juridische aandienend,

naar het mij voorkomt door weinig juristen zal onderschreven worden, maar door velen als een voorbeeld van gevaarlijke methode van wets-uitlegging gewraakt en daarom niet onweersproken mag blijven.

De beschouwing houdt in, dat de arts krachtens zijn bevoegdheid de geneeskunde in haar vollen omvang, dus ook de tandheelkunst, uit te oefenen het recht zou hebben den titel tandarts te voeren. Dat wil dus zeggen, dat Mr. Hollander den titel van tandarts verbindt aan de bevoegdheid tot uitoefenen der tandheelkunst, onverschillig hoe die verkregen wordt, en niet aan het afleggen van een bepaald examen of welke formeele handeling ook. Ik meen, dat deze meening geen enkele steun in de wet vindt, maar met die wet in flagranten strijd is.

De wet, waarmee we hier uitsluitend te maken hebben is die van 25 December 1878, later gewijzigd, houdende regeling der voorwaarden tot verkrijging van arts, tandarts, apotheker, vroedvrouw en apothekersbediende. In geen andere wet toch komt iets voor betreffende het toekennen of voeren van den titel van tandarts. En Mr. Hollander neemt dan ook art. 8 dier wet tot uitgangspunt zijner beschouwing. Dit artikel 8 zegt: „De titel van tandarts verleent de bevoegdheid tot het uitoefenen der tandheelkunst. — De titel wordt verkregen door het met goed gevolg afleggen van het practisch tandheelkundig examen.” Dit is zeer zeker — en werkelijk niet alleen voor den leek — duidelijk genoeg. Maar de heer Hollander, keert met een beroep op geschiedenis en andere wetten, waarmee het verband niet duidelijker wordt, door zijn wetsuitlegging met een meer verrassend-vrijmoedig dan elegant gebaar de redeneering van het eerste lid van art. 8 eenvoudig om door feitelijk te lezen:

„De bevoegdheid tot het uitoefenen der tandheelkunst verleent den titel van tandarts”, waarop hij dan om aan zijn stelling te komen in het tweede lid noodzakelijkerwijs zal moeten laten volgen: „De bevoegdheid wordt verkregen door, enz.” en niet, als er nu staat, „De titel wordt verkregen enz.” Ziedaar een werkelijk verbluffend resultaat van een wetsuitlegging. Art. 8 welks zin en bedoeling en woorden bij niemand twijfel kunnen laten, is vrijwel in zijn tegendeel verkeerd. Misschien wil Mr. Hollander, wiens beroep op geschiedenis der wet enz. alleen eenige beteekenis zou kunnen hebben ten opzichte van de positie der tandmeesters of ten opzichte van artsen, wanneer de wijziging van 1913 een eerste regeling van de uitoefening der tandheelkunst zou inhouden, zich misschien art. 1378 B.W. herinneren, waar staat, dat indien de woorden van een overeenkomst duidelijk zijn, men daarvan door uitlegging niet

mag afwijken? Ik meende, dat deze gulden regel ook bij wetsuitlegging zou gelden en zelfs voor den jurist en dat de woorden toch moeilijk duidelijker kunnen zijn dan in art. 8.

Maar met deze juridische willekeur ten opzichte van art. 8 is de heer Hollander er nog niet. In art. 19 der genoemde wet staat: „Aan ieder, die aan het examen, bedoeld in art. 8, voldaan heeft, wordt een getuigschrift uitgereikt, dat hem het recht geeft om den titel te voeren van tandarts.” Hier wordt wel niet met zooveel woorden gezegd, dat voldoening aan het examen uitsluitend het recht geeft den titel van tandarts te voeren, maar toch verklaard, dat het uit te reiken getuigschrift na voldoening aan het examen tot het voeren van den titel het recht geeft, waaruit volgt, dat zonder dat getuigschrift dat recht ontbreekt. Hoe zou Mr. Hollander de redactie van dit artikel willen wijzigen bij wijze van interpretatie?

Ten slotte komt ook art. 21 voor een nadere wijziging aan de beurt. Dit artikel stelt den eed in, door arts, tandarts, apotheker, vroedvrouw of apothekers-adsistent af te leggen en wel voor ieder dier groepen een afzonderlijken eed. Is de redeneering van Mr. Hollander juist, dan zou een arts, die immers tevens tandarts is, ook den tandartseneed moeten afleggen. Ook uit dit artikel blijkt, dat de wet de tandartsen als een geheel afzonderlijke groep tusschen de anderen ziet, die door hun afgelegd examen den titel van tandarts krijgen en de bevoegdheid de tandheelkunst uit te oefenen.

Dat er nu, behalve de tandartsen nog anderen bevoegd zijn tot het uitoefenen der tandheelkunst heeft met het voeren van den titel van tandarts niets te maken. De wet zegt nergens, dat alleen de titel van tandarts de bevoegdheid heeft tot het uitoefenen der tandheelkunst, zomin als zij verklaart, dat die bevoegdheid den titel tandarts verleent. De artsen houden hun bevoegdheid de tandheelkunst uit te oefenen krachtens hun bevoegdheid de geneeskunde in haar vollen omvang uit te oefenen, zoolang art. 1 der wet ongewijzigd blijft, maar kunnen aan die bevoegdheid, uit hun artsschap voortvloeiend, nooit het recht ontleenen een titel te voeren, die de wet uitdrukkelijk voorbehoudt aan hen, die het practisch tandheelkundig examen hebben afgelegd, waar in geen enkel artikel van welke wet ook en door geen enkele wetsbehandeling de titel van tandarts als gevolg van de bevoegdheid tot het uitoefenen der tandheelkunst is voorgesteld.

Maar de tandmeesters dan? vraagt Mr. Hollander. Die hebben toch zonder aflegging van het practisch tandheelkundig examen de be-

voegdheid — een bevoegdheid, die, hoewel niet in de wet vastgelegd, niemand hun betwist — zich tandarts te noemen. Het wil mij voorkomen, dat Mr. Hollander met een dergelijke redeneering nog verder uit den juiste koers raakt. De tandmeesters zijn de tandartsen van gisteren. Dat wil zeggen, wie vroeger tandmeester heette na aflegging van een tandmeestersexamen, heet nu na aflegging van het daarvoor in de plaats gekomen en daarmee overeenstemmend tandartsexamen tandarts. Daaraan en niet aan hun bevoegdheid de tandheelkunde uit te oefenen ontleenen de vroegere tandmeesters hun recht. Het ging hier enkel om een naamsverandering. En het zou tegenover de tandmeesters van vroeger niet billijk geweest zijn, hun den nieuwen naam te onthouden en hen daardoor in een ongunstiger conditie te plaatsen dan hun collega's van later. Met de artsen staat het geheel anders. Die zijn nooit wat men thans tandartsen en vroeger tandmeesters noemde geweest, maar hebben het recht de tandheelkunde uit te oefenen als onderdeel der geneeskunde. Maar niet aan dat recht, aan die bevoegdheid maar aan het examen zit de titel van tandarts verbonden.

Ik weet niet of ik den heer Hollander heb kunnen overtuigen. Maar wil hij een voorbeeld, waartoe zijn redeneering zou kunnen leiden? Art. 20 van de wet van 1 Juni 1865, regelende de uitoefening der geneeskunst, laat aan de geneeskundigen, die bij de invoering dier wet tot het leveren van geneesmiddelen bevoegd waren, die bevoegdheid, zoolang zij in de plaats gevestigd blijven, waarin zij op dat tijdstip gevestigd waren, dat wil dus zeggen de bevoegdheid tot het uitoefenen van het apothekersbedrijf. Hebben ze er ooit aan gedacht op grond daarvan de titel van apotheker te vindiceeren?

Epe, 4 Juni 1935.

Mr. W. S. KALMA.

ZIJN ER PERSONEN, DIE NIET ONDER DE WETTEN VAN 1879 EN 1913 VALLEN EN ZICH TOCH TANDARTS MOGEN NOEMEN?

Mr. Hollander meent, dat dit inderdaad het geval is en tracht in het Meinummer van dit tijdschrift (blz. 423 en 424) zijn opvatting te bewijzen. Op grond echter van het axioma: een koe is een dier, maar niet elk dier is een koe, meen ik zijn bewijsvoering als foutief te mogen beschouwen. Immers Mr. H. stelt „de arts mag een titel voeren, die hem aan het publiek als geneeskundige aanwijst” en „tandheelkunde — dit staat vast — is een onderdeel van de geneeskunst”, dus zelf géén genees-

kunst. Derhalve wijst een arts zich niet als geneeskundige aan, als hij de titel tandarts voert. Het eerste zou hem toegestaan zijn, het gebruiken van de titel tandarts slechts na het afleggen van het daartoe vereiste examen. En daarom moet de vraag of er personen zijn, die niet onder de wetten van 1879 en 1913 vallen en zich tandarts zouden mogen noemen, *ontkennend* beantwoord worden!

Volgens Mr. H. zou een arts zich behalve tandarts eventueel ook apotheker en vroedvrouw mogen noemen.

Met Mr. H. ben ik van overtuiging, dat deze materie waarlijk een nader deskundig onderzoek wel waard is. Het is een vakbelang van de eerste orde, dat hieromtrent zekerheid wordt verkregen.

Leiden, Mei 1935.

Dr. Y. J. VAN DER MEULEN.